

Kilden - I Marker og i Lunde

Svartsot

Kom vakre mø og pløj med mig
Og lystig var hin bonde
For jeg må så min sæd i dag
I marker og i lunde
Kom vakre mø og pløj med mig
Og lystig var hin bonde
For jeg må så min sæd i dag
I marker og i lunde
Kom vakre mø og pløj med mig
Og lystig var hin bonde
For jeg må så min sæd i dag
I marker og i lunde

Både is og sne var smeltet, den længe vented' tø
og vår ånded' lunt, så vinter måtte dø
Atter kunne godtfolk nyde godt af jordens grøde
Og sled ude i markerne fra gry til aftenrøde

Der byggede did en bonde, en ful og syndig mand
En holden mand var han - han ejed' meget land
Der var en pige på gården, en skønhed uden lige
Og lige så smuk hun var, så from var den pige

Kom vakre mø og pløj med mig
Og listig var hin bonde
For jeg må så min sæd i dag
I marker og i lunde
Kom vakre mø og pløj med mig
Og lysten var hin bonde
For jeg må så min sæd i dag
I marker og i lunde

Uafbrudt hun gjorde sin gerning, fra årle morgen til mørkefald
Og da dagen var til ende, gemt' hun sig på staldens hjald
Uafbrudt han vogtede over alt det som pigen gjorde
Og drømte om det han ville gøre, var hun blot en tarvelig hore

"Kom med mig min fagre mø, forårsgrøn er græssets lød
Den første fure må nu pløjes, sæden må i jordens skød
Vejrliget er så mildt nu, thi solen kroner himlens blå
Ej har du brud for kjortler, vinden er ej længer' rå

Du er såre fin, det har jeg jo set
Og du ku' være min dronning, skønt jeg er din herre
Ingen behøves vide hvad der er sket
Jeg kender et lønligt sted, hvor vi kan være."

"Jeg ved du har beglo't mig, det har jeg jo set
Jeg er såre ung, og gud er min herre
Min dyd er mig kær, jeg vil ej blive forledt
Jeg vil hellere dø end at miste min ære
Til dig!"

Hans længsel blev vækket; ej vill' han benægtes
Han kasted' hend' til Jorden og trængt' ind mens hun fægted'
Hans vrede blev vækket; han tog hend' mens hun skreg
Hun kunne ikke standse hans stød, hans vilde leg

“Rolig, din mær, tag det som den tæve du er
Jeg befrier dig for lænkerne af din fromheds usle skær
Jeg ta’r dig når jeg lyster, thi du ejes af mig
Din gud kan ej hør’ dig, vel ringe han agter dig”

Stadig ville hun ej give op, hun stred med al sin magt
Hun rev i hans hud mens hendes mødom gik fortabt
Hun flåed’ i hans øjne, slog hans kæbe hvast
Han ænsed’ ikke hun slog ham – det gjorde ham viljefast

Da han end’lig standsed’ og hans lyst var atter sval
Prøved’ han forgæves at dæmpe hend’s hjertekval
Pigen skreg med bitre ord, og alt imens hun skjalv
Greb bonden hendes spinkle hals og knuste hendes skal

Der lå hun forladt, sønderslagen og død
Fra under hendes lig et kildevæld frembrød
Årene, de gik og et hyldetræ slog rod
Den viste vejen til kilden, som strømmed’ fra dets fod

Han pløjed’ og han såed’
Og lysten var hin bonde
Han gjorde den unge mø fortræd
I marker og i lunde
Der forblev hendes fromme ånd
Og lysten var hin bonde
Så livet selv mått’ bli’ bevaret
I marker og i lunde
I marker og i lunde